

பாரதியின் பெண் விடுதலைக் கவிதைமொழி

முனைவர் பெ.மோகன்

கவிதையைப் படைக்காத, படிக்காத சமூகம் காட்டுமிராண்டிச் சமூகம் எனலாம். கவிதையை, கலை இலக்கியங்களைக் கொண்டாடும் சமூகமே பண்பாட்டில் வளர்ச்சியடைந்த சமூகமாகும். நாகரிகத்தில் எவ்வளவு மெச்சத்தக்க வளர்ச்சியைப் பெற்றிருந்தாலும், பண்பாட்டுடன் கூடிய வளர்ச்சியைப் பெற்ற சமூகமே முழுமையான வளர்ச்சியைப் பெற்றச் சமூகம் என்பர்.

கவிதை காலத்தால் முந்திய இலக்கிய வகையாகும். கவிதை மொழியாலான இலக்கியமாகும். மற்ற இலக்கியங்களைக் காட்டிலும் கவிதை மனத்திற்கு நெருக்கமான இலக்கியமாகும். அதற்கானக் காரணங்களில் ஒன்று, பண்டைக் காலந் தொடே மனித குலத்துடன் அது கொண்டுள்ள நெருக்கமான உறவாகும். மற்றது, கவிதையில் பயன்படுத்தப்படும் மொழியாகும். கவிதையின் மொழி, கூட்டுணர்வின் மொழியாகும். மனத்தை எழுச்சி கொள்ளச் செய்யும், எழுச்சியின் மொழியாகும். மன உணர்வைத் உருவாக்கும் எழில்மிகு மொழியாகும்.

கவிதை மொழி

ஒரு சாதாரண, சராசரி மனிதனின் பேச்சு மொழியின் உயரிய வடிவமே கவிதையின் மொழியாகும். அதனால் கவிதையின் மொழி உணர்வுகளைப் புலப்படுத்தும், உணர்வுகளைத் தூண்டிவிடும், உணர்வுகளின் உறவுகளை முன்னிறுத்தி எழுதப்படும் அகம் சார்ந்த மொழியாகும். கவிதைப் புரிந்துகொள்வதற்காக எழுதப்படுவதில்லை. கவிஞன் உணர்ந்தவற்றை நாமும் உணர்ந்து கொள்ளும் நோக்கத்துடனே கவிதை எழுதப்படுகிறது.

“கவிஞன் புலி வேட்டைக்குச் செல்லும்போது

வாசகன் தூண்டிலோடு வந்துவிடக் கூடாது” (வைரமுத்து).

Date of submission : 02-12-2025 Date of acceptance : 03-12-2025
Date of Publication: 30-01-2026
Corresponding author's Name :Dr.P.Mohan
Email : mohan.sl@velsuniv.ac.in
Pages : 8 - 13

இரா,கேள்விகளால் ஒரு வேள்வி, முன்னுரை)

என்னும் வரிகளின் மூலம், கவிஞன் உணர்ந்தவற்றையே, வாசகனும் உணர வேண்டும் என்று இரா.வைரமுத்து வலியுறுத்துகின்றார்.

கவிதையில் வரும் சொற்களைக் காதுகளால் கேட்டு, நம் கண்களை மூடி, அரை மயக்க நிலையில் ஐம்புலன்களால் உணர வேண்டும். கவிதையின் மொழியைப் பகுத்தறிவுடன் பொருள் கொள்ளக் கூடாது. முதன் முதலாக யானையைக் கண்ட குழந்தையைப் போல், கைத் தட்டி பரவசம் அடைய வேண்டும். கவிதை வரிகளைப் படிக்கத் தொடங்கிய அடுத்தக் கணமே ஒரு குழந்தையாய் நம்மை மாற்றிக் கொண்டுத் துள்ளாட்டம் போட வேண்டும். ஏனெனில், கவிதையின் மொழி கொண்டாட்டத்தின் மொழியாகும்.

“செந்தமிழ் நாடெனும் போதினிலே – இன்ப

தேன் வந்து பாயுது காதினிலே” (செந்தமிழ் நாடு)

என்னும் கவிதை வரிகளைக் காதுகளால் கேட்டு, செந்தமிழ் நாட்டின் பெருமையை மனத்தால் உள்வாங்கி, உணர்வுகளால் ஒருங்கிணைத்து, அதன் இன்பத்தை நாவினால் இனிமையாக உணர வேண்டும். கூடுவிட்டுக் கூடுபாய்வதைப் போல, புலன் விட்டுப் புலன் மாறும் வித்தையை அறிந்தால்தான் கவிதையை உணர்ந்து கொள்ள முடியும். இதனை அறிந்தவர்கள் கவிதைத் தரும் இன்பத்துடன், அதன் பயனையும் முழுமையாகப் பெற முடியும்.

முனைவர் பெ.மோகன், இணைப் பேராசிரியர், தமிழ்த்துறை - மொழிகள் புலம், வேல்ஸ் அறிவியல் தொழில்நுட்ப உயர் ஆராய்ச்சி நிறுவனம், பல்லாவரம், சென்னை - 600117.

தந்தையர் நாடென்ற பேச்சினிலே – ஒரு

சக்தி பிறக்குது மூச்சினிலே”

(செந்தமிழ் நாடு)

என்னும் கவிதை வரிகள் கண்ணின் வழியாகவோ அல்லது காதின் வழியாகவோ நம்முள் சென்று, நம் ரத்த நாளங்களைத் தட்டி எழுப்பி, நம் உடல் சோர்வையும் மனச் சோர்வையும் அடித்து விரட்டிவிட்டு நம்மைச் சக்தி வாய்ந்த மனிதராய் எழுச்சி கொள்ளச் செய்வதை உணர முடியும்.

இவ்வாறாகக் கவிதையின் ஒவ்வொரு வரியையும் உள்வாங்கி, உய்த்துணர்ந்து, கூட்டுணர்வால் படைக்கப்பட்டுள்ள கவிதையின் உணர்வுலகத்தில் சஞ்சரிக்கும் போதுதான், கவிதைக் கொண்டாட்டமாக மாறுகிறது. பகுத்தறிவை ஒதுக்கித் தள்ளிவிட்டு, அக உணர்வுகளால் எழுச்சி கொள்ளும் போதுதான், கவிதைச் சுக அனுபவத்தைத் தருகிறது. கவிதையும் அக உணர்வும்

படிக்கத் தெரிந்தால் போதும். புத்தகங்களில் உள்ளவற்றைப் படித்துப் புரிந்துகொள்ள முடியும். கவிதையைக் கண நேரத்தில் புரிந்து கொள்ள இயலும். என்றெல்லாம் படித்தவர்கள் மத்தியில் பரவலாகக் கருத்து உள்ளது. ஆனால், இது முற்றிலும் உண்மையல்ல. புற உலக உண்மைகளைப் புரிந்துகொள்வதற்கு மொழி ஓரளவு உதவும். ஏனெனில், புரிந்துகொள்ளாதல் என்பது புற உலகைப் பற்றியது. ஆனால், அக உணர்வுகளை மொழியின் மூலம் எளிமையாகப் புலப்படுத்த இயலாது. மேலும், அக உணர்வுகள் புரிந்துகொள்வதற்கானவை அல்ல, உணர்ந்து கொள்வதற்கானவை. ஆகையால் சராசரி மனிதர்களுக்கு அது இயலாமல் போகிறது.

“அவள்

என்னைப்

பார்க்கும் போது மட்டும்

காதல் நடை நடக்கிறாள்”

(கவிஞர் சி. சுந்தரமூர்த்தி)

என்னும் புதுக்கவதையாக இருந்தாலும்,

“மயிற்சகன் அன்ன மாமுடிப் பாவை

நுண்வலைப் பரதவர் மடமகள்

கண்வலைப் படுஉம் காணலானே”

(குறுந்தொகை. 184)

என்னும் சங்க இலக்கியச் செய்யுளாக இருந்தாலும், புறநிலை உண்மைகளைக் கொண்டு புரிந்தகொள்ள இயலாது. “காதல் நடை” என்ற சொல்லுக்கு எந்த அகராதியிலும் பொருள் இருக்காது. “கண்ணால் வலை வீச்சு” என்னும் சொல்லுக்கும் இதே நிலைதான் என்பதை விளக்க வேண்டியதில்லை. இவை அக உணர்வுகளைப் புலப்படுத்தும் கவிதைமொழி எனலாம்.

“பிறருக்கு இன்னதென்று விளக்க இயலாதவற்றையே அகம் என்பர்” என்று உரையாசிரியர்களும் விளக்கம் அளிக்கத் திணருவதைக் காண்கிறோம். கவிஞர்கள் மற்றும் கலைஞர்கள் புலப்படுத்த விழைவது அக நிலைப்பட்ட உணர்வுலகமாகும். அவர்கள் புலன்களால் அறிந்த புற உலகைத் தங்களின் உணர்ச்சியினாலும், உணர்வினாலும் ஒருங்கிணைத்து உருவாக்கி வைத்திருக்கும் உணர்வுலகமாகும். “மொழிபெயர்க்க இயலாத கவிதைகளே சிறந்த கவிதைகள்” என மொழிபெயர்ப்பாளர்கள் குறிப்பிடுவதற்கு இதுவே காரணமாகும். அகம் சார்ந்த உணர்வுகளை மொழியின் வாயிலாக புலப்படுத்துதே மிகுந்த சிரமத்திற்குரியது என்பதனால், மொழிபெயர்க்க இயலா நிலை உள்ளது. கவிஞர்களும் மொழியும்

அகம் சார்ந்த உணர்வுலகமானது, ஒரு மொழியைப் பேசும் சமூகத்தினால் அவர்களுக்கு மட்டுமே புலப்படும்படிக் கட்டமைந்துள்ள “உணர்வுகளின் ஒருங்கிணைப்பு” ஆகும். இதனைக் கவிஞர்களும் கலைஞர்களும் புலப்படுத்த விழைகின்றனர். அதனைப் புலப்படுத்துவதற்காக மொழியின் இலக்கணங்களைக் கவிஞர்கள் மீறுகின்றனர். மொழியிலுள்ளச் சொற்களைத் தங்களின் தேவைக்கு ஏற்ப பயன்படுத்துகின்றனர். குயவர்கள் தாங்கள் செய்ய விரும்பும் பொம்மைகளுக்கு ஏற்றவாறு களிமண்ணைப் பிசைந்துப் பக்குவப்படுத்துவதுவர். அதைப்போல, கவிஞர்களும் உணர்த்த விழையும்

கருத்திற்கேற்பப் புதுச் சொற்களைப் படைத்தளிக்கின்றனர். ஏற்கனவே சமூகத்தில் புழக்கத்தில் உள்ள பழைய சொற்களுக்கு புதிய பரிமாணம் அளிக்கின்றனர். ஏட்டில் இடம்பெறாத, சாதாரண மக்களின் வழக்குச் சொற்களைப் பயன்படுத்தி அறிவுலகத்தை அதிர்ச்சியில் ஆழ்த்துகின்றனர். பழையச் சொற்களை மீட்டுறுவாக்கம் செய்கின்றனர்.

உலகத்தில் தலைசிறந்த கவிஞர்களும் படைப்பாளிகளும் எண்ணற்றப் புதிய சொற்களை உருவாக்கி, தங்கள் மொழிச் சொற்தொகுதியை மேம்படுத்துகின்றனர். சொற்களஞ்சியத்தை வளம்பெறச் செய்கின்றனர். இதனைக் கெட்டிதட்டிப் போன அறிவுலகம் தொடக்கத்தில் ஏற்பதில்லை, பின்னர் வேறு வழியின்றி பணிந்துவிடுகிறது. “கடிசொல் இல்லைக் காலத்துப் படினே” என்று தொல்காப்பியர் தீர்க்க தரிசனத்துடன் குறிப்பிட்டிருந்தாலும், அறிஞர் பெருமக்களுக்குப் புரிவதில்லை. ஆனால், கவிஞர்களும் கலைஞர்களும் தங்களின் உணர்வெழுச்சியால் அதனைச் சிக்கெனப் பிடித்து விடுகின்றனர்.

பாரதியின் கவிதை மொழி

“அக்கினிக் குஞ்சு” என்னும் சொல் பாரதி படைத்த புதுமைச் சொல்லாகும். இந்தச் சொல்லுக்குரிய பொருளை அகராதியில் தேடினால் கிடைக்காது. அப்படிக்கிடைத்தாலும், அது பாரதி நினைத்தப் பொருளாக இருக்காது. இங்குள்ள “அக்கினி” என்பது நெருப்பைக் குறிக்கவில்லை. “குஞ்சு” என்பது பறவையின் குஞ்சையும் குறிப்பிடவில்லை. புரட்சிகரமான எண்ணத்தின், செயல்பாட்டின் குறியீடாகக் கவித்துவத்துடன் பாரதியால் படைத்தளிக்கப்பட்டுள்ளது.

“நடிப்புச் சுதேசிகள்” என்னும் சொல்லும் மிகவும் நுட்பமானச் சொல்லாகும். இது எள்ளிநகையாடும் மெய்ப்பாட்டுடன் பிரயோகம் செய்யப்படுகிறது.

“கண்ணம்மா என் காதலி” என்னும் தொடர், பக்தி இலக்கியங்களில் காணக்கிடைக்கும், “நாயகன் நாயகி பாவம்” என்பதன் தொடர்ச்சி எனலாம்.

தமிழிலக்கிய உலகில் புதுமையின் நாயகனாகத் திகழ்பவர் பாரதி. சமூக உள்ளடக்கங்களைக் கவிதையின்

பாடுபொருள்களாக்கியது, அதனை எளிய மக்களுக்கும் புரியக்கூடியத் தமிழில் எழுதியது போன்றவை பாரதி செய்த புதுமைகளில் முக்கியமானவை. எளிய மக்களிடமிருந்த இசை வடிவங்கள், மெட்டுகள், கலைக் கூறுகள், குடுகுடுப்பைக்காரன் பாட்டு போன்றவற்றை ஏட்டிலக்கியத்திற்கு ஏற்ற வகையில் மேம்படுத்தித் தந்தவர் பாரதி. இது போன்ற முயற்சிகள் ஏற்கனவே தமிழ் இலக்கிய மரபில் மேற்கொள்ளப் பட்டிருந்தாலும், வெகுமக்களுக்குப் புரியும் மொழியில் படைத்தது பாரதி செய்த புதுமையாகும்.

புதிய உள்ளடக்கங்கள் மட்டுமல்ல, பழைய இலக்கியத்தை மீள் படைப்புச் செய்யும் போதும், பாரதி புதுமைக் கவிஞராகத் திகழ்கிறார். மகாபாரதக் காப்பியக் கதையை அடிப்படையாகக் கொண்டு “பாஞ்சாலி சபதம்” எழுதப்பட்டிருந்தாலும், அதிலிருந்து வேறுபட்ட புதிதான ஒரு புதுமைக் காப்பியமாகத்தான் திகழ்கிறது. பாஞ்சாலி சபதம் காப்பியத்தின் முன்னுறையில் பாரதி பின்வருமாறு எழுதுகிறார், “எளிய பதங்கள், எளிய நடை, எளிதில் அறிந்து கொள்ளக்கூடிய சந்தம், பொதுஜனங்கள் விரும்பும் மெட்டு, இவற்றிணையுடைய காவியமொன்று தற்காலத்திலே செய்து தருவோன் நமது தாய் மொழிக்குப் புதிய உயிர் தருவோனாகின்றான்”. இதுதான் பாரதி செய்த புதுமையின் அடிநாதமாகும். இவற்றுடன், சமகாலச் சமூகத் தேவைக்கு ஏற்ப உள்ளடக்கத்தில் சில மேம்பாடுகளையும், சமகாலச் சமூக உணர்வைத் தூண்டும் சொல்லாட்சிகளையும் சேர்த்ததனால், விடுதலைக்கானக் காப்பியமாகப் புது அவதாரம் கொண்டுள்ளது.

பாரதியின் பாஞ்சாலி சபதத்தில், தருமன் நாட்டையும் தம்பிகளையும் பாஞ்சாலியையும் சூதில் தோற்றுவிடுகிறார். அதைத் தொடர்ந்து, தூரியோதனின் அரண்மனைக்கு வருமாறு, சூதில் தோற்ற பாஞ்சாலியைச் துச்சாதனன் அழைக்கின்றான். பாஞ்சாலி வர மறுக்கின்றாள். அவளின் கூந்தலினைப் பிடித்துத் தரதரவென துச்சாதனன் இழுத்துச் செல்கின்றான். இக் காட்சியை நாட்டிலுள்ள மக்கள் அனைவரும் வேடிக்கைப்

பார்க்கின்றனர். ஒருவரும் துச்சாதனைத் தடுக்கவில்லை. இக் காட்சியைப் பின்வருமாறு பாரதி கவிதையாக்குகிறார்,

“நெட்டை மரங்களென நின்று புலம்பினார்.

பெட்டைப் புலம்பல் பிறர்க்குத் துணையாமோ”

(பாஞ்சாலி சபதம்)

இங்கு குறிப்பிடப்படும் “நெட்டை மரங்கள்”, பெட்டைப் புலம்பல்” ஆகியவை மகாபாரதக் காலத்து மக்களின் நிலையல்ல. ஆங்கிலேயரின் ஆட்சிக்குக் கட்டுப்பட்டு, அடிமைகளாய், விடுதலை உணர்வின்றிக் கிடக்கும் இந்திய மக்களின் நிலையாகும். இவ்வாறுதான் விடுதலைப் போராட்டக் காலத்தில் உணரப்பட்டது. மகாபாரதக் காப்பிய மரபின் வழிநின்று, நடப்புச் சமூக நிகழ்வின் மேல் ஒளியைப் பாய்ச்சுவது பாரதியின் கவிதை ஆளுமையாகும். அதனால், இது மகாபாரதக் காட்சி என்னும் நிலை கடந்து, விடுதலை வேட்கையைத் தூண்டும் காப்பியமாக உணர்ந்துகொள்ளப்பட்டது.

“நெட்டை மரங்கள்”, பெட்டைப் புலம்பல்” என்னும் சொற்கள் உழைக்கும் மக்களின் பேச்சு வழக்கில் பயன்படுத்தப்படும் சாதாரணச் சொற்களாகும். இவற்றை, வெகுமக்கள் விடுதலை உணர்வெழுச்சியைப் பெறுவதற்கான ஆயுதமாக்குவது பாரதியின் கவிதை நுட்பமாகும். வெகுமக்களைச் சென்றடைய வேண்டும் என்ற நோக்கத்துடன் காப்பியம் எழுதப்பட்டதால், வெகுமக்களின் சொல்லாட்சியே கவிதையில் கோலாச்சுகிறது. ஆனால், இந்த வரிகள் போற்றப்பட்டுள்ள அளவிற்குத் தூற்றப்பட்டுள்ளதையும் காண்கிறோம். ஆராய்ச்சி என்ற பெயரில் அவதூற்றுச் சகதியால் மாசுபடுத்தப்பட்ட கவிதை வரிகளில் இவையும் குறிப்பிடத்தக்கவை. பெண் விடுதலையைப் பாடிய கவிஞனைப் பிற்போக்குக் கவிஞன் என்றும் பெண் இனத்தை இழிவுபடுத்திவிட்டார் என்றும் “பெட்டைப் புலம்பல்” என்னும் வரிக்குத் தவறான விளக்கங்கள் அளிப்பதன் மூலம் பாரதிக்கு எதிரான ஆயுதமாகவும் இச்சொல் மாற்றப்பட்டுள்ளது.

கவிதையை இயந்திர கதியில் புரிந்துகொள்வதனாலும், பாரதியின் மேலுள்ள மலிவானக் காழ்ப்புணர்ச்சி அரசியல்

காரணமாகவும் இதுபோன்ற விளக்கங்கள் உருவாக்கப்படுகின்றன. புதுமையின் மேல் நாட்டம் கொண்ட இளைஞர்களும் இளம் அறிவாளிகளும் இவை போன்ற விட்டில் பூச்சி விமர்சனங்களுக்கு பலியாகின்றனர்.

பெண் விடுதலை

பாரதியின் சம காலத்திலும், அதற்கு முன்னும் பின்னும் பெண் விடுதலைக் குறித்து பலர் பேசி வந்தாலும், பாரதியின் அணுகுமுறை வேறுபட்டது; ஆக்கப்பூர்வமானது. அனைத்து வகையான அடிமைத் தளைகளில் இருந்தும் பெண்கள் விடுதலைப் பெற வேண்டும் என்னும் வேட்கையே பாரதியின் கவிதைகளில் காணக் கிடைக்கின்றன.

மனித இனம் விடுதலைப் பெறுவதற்கான முதல் ஆயுதம் கல்வி கற்றலாகும். ஆகையால்,

“பட்டங்கள் ஆள்வதும் சட்டங்கள் செய்வதும்

பாரினில் பெண்கள் நடத்த வந்தோம்;

எட்டும் அறிவினில் ஆணுக்கு இங்கே பெண்

இளைப்பில்லை காணென்று கும்மியடி!

வேதம் படைக்கவும் நீதிகள் செய்யவும்,

வேண்டி வந்தோம் என்று கும்மியடி!”

(பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி)

என்று கல்வி கற்றலின் தேவையை வலியுறுத்துகின்றார். கல்வியைக் கற்பதன் மூலம் மட்டும்தான் பெண்கள் உண்மையானச் சமூக உயர்வை அடைய முடியும் என்று பாரதி வலியுறுத்திக் கூறுகின்றார். அதாவது, அறிவினில் ஆணுக்கு நிகராகத் திகழ்வது, அனைத்துச் சமூகத் துறைகளிலும் பணியாற்றுவது, பொருளாதாரத் தேவைகளுக்கு ஆண்களைச் சாராதிருப்பது, பெண்கள் தங்களின் சுயசார்பு ஆளுமையை வளர்த்துக் கொள்வது என்னும் சமூக உயர்வுகளை அடைய முடியும் என்கிறார்.

இந்தக் கருத்துகளை வலியுறுத்த, பாரதி கையாண்ட கவிதைமொழியும் அதன் சந்தமும் மிகவும் சிறப்புக்குரியவை. இதனை,

“கும்மியடி! தமிழ் நாடு முழுவதும்

குலங்கிடக் கைக்கொட்டி கும்மியடி!

நம்மைப் பிடித்த பிசாசுகள் போயின

நன்மை கண்டோம் என்று கும்மியடி!"

(பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி)

என்னும் கவிதை வரிகளில் காணலாம். பெண் விடுதலைக் கருத்துகளை வலியுறுத்த, பெண்களின் ஆட்டப் பாடல் வடிவமான “கும்மிப் பாடல்” வடிவத்தைப் பாரதி தேர்வு செய்துள்ளார்.

கும்மிப் பாடல் வடிவம், பெண்களின் மன உலகத்தில் அல்லது உணர்வு உலகத்தில் மிகவும் நெருக்கமானப் பிணைப்பைக் கொண்டுள்ளது. காலம் காலமாகத் திருவிழாக் காலங்களில், கோயில்களின் அருகில் கைகளால் கும்மியடித்து, எழுச்சியுடன் பாடும் மரபைத் தன்னகத்தே கொண்டுள்ளது. எழுச்சிமிகு பெண் விடுதலைக் கவிதை என்னும் புதிய உள்ளடக்கத்திற்கு மரபான வடிவத்தைப் பயன்படுத்துகிறார். கோயில்களில் கும்மியடித்தது போதும், உங்கள் விடுதலைக்காகக் கும்மியடியுங்கள் என்கிறார் பாரதி. கும்மியடிக்கும் சத்தத்தில் “தமிழகமே குலங்க வேண்டும்” என்று கூறும் போது, கவிதையின் உணர்ச்சி உச்ச நிலைக்குச் செல்கிறது. பெண்களைப் பிடித்திருக்கும் பிசாசுகள் எல்லாம் தலைதெரிக்க ஓடுகிறது. கற்பினைக் காரணம் காட்டி, காலம் காலமாகப் பெண்களை வீட்டுக்குள்ளே பூட்டி வைத்திருந்தனர். இனி அவ்வாறு பூட்டிவைக்க முடியாது என்று பாரதி கூறுகிறார். அவ்வாறு செய்பவர் விந்தை மனிதர் என்றும் உரைக்கின்றார். மேலும்,

“கற்பு நிலையென்று சொல்ல வந்தார், இரு

கட்சிக்கும் அஃது பொதுவில் வைப்போம்”

(பெண்கள் விடுதலைக் கும்மி)

என்று கூறி, ஒட்டுமொத்த பிற்போக்குவாதிகளை மட்டுமல்ல, ஆண் இனத்தையே கூட கோபத்தில் ஆழ்த்துகிறார். கற்பு என்றால் என்ன? அது இருக்கிறதா? இல்லையா? என்கின்ற விவாதத்திற்குள் பாரதி செல்லவில்லை. அதற்குப் பதிலாக, அது உண்டென்றால், ஆண்களும் அதைப் பின்பற்ற வேண்டும்

என்கிறார். இது பாரதியின் கருத்துத் தெளிவையும், கவிதைச் சொல்லாட்சியையும் ஒரு சேர மெய்ப்பித்துள்ளது.

பெண்கள் தரையைப் பார்த்தபடி நடக்க வேண்டும், அதுதான் கற்புடையப் பெண்டிற்கழகு, போன்றவற்றையும் பாரதி ஏற்கவில்லை.

“நிமிர்ந்த நன்னடை நேர்கொண்ட பார்வையும்

நிலத்தில் யார்க்கும் அஞ்சாத நெரிகளும்,

திமிர்ந்த ஞானச் செருக்கும்” (புதுமைப் பெண்)

என்னும் பாரதியின் மிடுக்கானக் கவிதை வரிகளைப் போல, பெண்களும் திகழ வேண்டும் என்று வலியுறுத்துகிறார்.

மரபு என்னும் போர்வையில், அடிப்படைவாதக் கருத்துகள் பெண்களை அடிமைப்படுத்தி வருகின்றன. சமூக நடைமுறை என்ற பெயரில், காலம் காலமாக இது நிகழ்ந்துவருகிறது. கவிதை என்னும் அணுகுண்டு கொண்டு அவற்றைத் தகர்த்தெரிய முயல்கிறார் பாரதி. இதனை,

“நாணும் அச்சமும் நாய்கட்கு வேண்டுமாம்;

ஞான நல்லறம் வீர சுதந்திரம்;

பேணு நற்குடிப் பெண்ணின் குணங்களாம்”

(புதுமைப் பெண்)

என்னும் கவிதை வரிகளில் காணலாம். இது புதுமைப் பெண்களின் குரலாகக் கவிதையில் ஒலித்தாலும், சிவசக்தியின் குரல் என்றே பாரதி உரைக்கின்றார். பெண்களைத் தெய்வம் என்றும் போற்றுகின்றார். இதனை,

“ஆணும் பெண்ணும் நிகரெனக் கொள்வதால்

அறிவிலோங்கி இவ் வையம் தழைக்குமாம்

பூரண நல்லறத்தோடு இங்கு பெண்ணுருப்

போந்து நிற்பது தாய் சிவசக்தியாம்”

(புதுமைப் பெண்)

என்னும் கவிதை வரிகள் சான்று பகிர்கின்றன.

எமக்குத் தொழில் கவிதை என்றவர் பாரதி. கவிதைக்கும் வாழ்க்கைக்கும் இடைவெளியின்றித் திகழ்ந்தவர். அனைத்து வகையான அடிமைத்தனத்தில் இருந்தும் சமூகம் விடுதலை பெற

வேண்டும் என்னும் வேட்கையைக் கவிதையில் விதைத்தவர்.
இவ்வகையில் பெண் விடுதலையைப் போற்றியவர்

“மாதர்க்கு உண்டு சுதந்திரம் என்று நின்
வண் மலர்த் திருவாயின் மொழிந்த சொல்
நாதந் தானது நாரதர் வீணையோ?
நம்பிரான் கண்ணன் வேயங்குழல் இன்பமோ?”

(புதுமைப் பெண்)

பெண்கள் விடுதலைப் பெற்றுவிட்டனர் என்ற செய்தியைக் கேட்ட பொழுதில், தான் அடையும் இன்பத்தை மேற்கண்டவாறு பாடியுள்ளார் பாரதி. நாரதர் மீட்டும் வீணை இசையின் நாதமாகவும், கண்ணன் இசைக்கும் புல்லாங்குழலின் இன்னிசையாகவும் தன் காதுகளில் அச்செய்தி ஒலித்தது என்கிறார். மேற்கொண்ட கவிதை வரிகளை உணர்ந்துகொள்ள இயலுமாயின், பாரதியின் பெண் விடுதலைக்கான வேட்கையையும் புரிந்துகொள்ள இயலும்.

பாரதியின் பெண் விடுதலை என்பது, அனைத்து வகையானச் சமூகக் கட்டுகளில் இருந்தும் பெண்கள் விடுதலைப் பெற வேண்டும் என்னும் வேட்கையை விதைப்பது, நவீனத் தமிழ்ச் சமூக உருவாக்கத்திற்கு ஏற்ற வகையில் பெண் ஆளுமையைப் படைப்பது, அதற்கானச் செயல்திட்ட முன்வரைவுகளைக் கவிதையின் வழிக் காட்சிகளாக்குவது என்னும் நிலையில் அமைந்திருக்கின்றன.

முடிவுரை

பாரதியின் கவிதைமொழியைப் புரிந்துகொள்வதன் மூலம், கவிதைக்குள் இருக்கும் உணர்வைப் பெறலாம், அதன் அரசியலை அறியலாம். கவிதைமொழியை அறியாதவர்கள் தங்களின் அரசியல் சாயத்தை மட்டுமே பாரதியின் மேல் பூச இயலும். பாரதியின் கவிதையை என்றுமே உணர முடியாது

சான்றாதார நூல்கள்

1. சுந்தரமூர்த்தி.சி, கவிதைகள் (கையெழுத்துப் பிரதி)
2. குறுந்தொகை
3. பாரதியார், பாரதியார் கவிதைகள்
4. தொல்காப்பியம்
5. வைரமுத்து. இரா.,கேள்விகளால் ஒரு வேள்வி.